

Vilistlased – ülikooli parimad esindajad

Andres Keevallik
Tallinna Tehnikaülikooli
rektor

Tehnikaülikooli positsioon ja renomee meie ühiskonnas ja üha enam ka laiemalt maailmas on suuresti määratud meie vilistlaste töö tulemuslikkusega. Täna on igati põhjust väita, et me võime oma vilistlaste saavutuste üle olla igati uhked. Või koguni öelda, et Eesti on meie vilistlaste kätega üles ehitatud.

Meie vilistlased on täna juhtivail positsioonidel Eesti riigis ja kohalikes omavalitsustes, vilistlaste kätega on rajatud ja juhitud meie energeetikat, paljuski neile võlgneb Eesti tänane ühiskond tänu arenenud info- ja kommunikatsioonitehnoloogia eest, nende õlgadel püsib suuresti meie edukas pangandus, arenev ehitustegevus, transport ning tööstuslik tootmine.

Vilistlased on ühtlasi suurepäraseks eeskujuks praegustele üliõpilastele, kuidas tarmuka õppimise ja sihikindlusega saavutada hinnatud positsioon ühiskonnas ning panna alus oma kindlustatud elule ja kutsealasele karjäärile. Tegelikult moodustame me juba täna ühise sõbraliku pere, kuhu kuuluvad tänaste üliõpilaste ja õppejõudude kõrval ka täieõiguslike liikmetena meie kõigi lendude vilistlased.

Ülikoolielu on muutunud mõeldamatuks vilistlaste hindamatu abi ja nõuanneteta meie õppe- ja majandustegevuse korraldamisel, 21. sajandi nõuetele vastava, rahvusvaheliselt konkurentsivõimelise ja ettevõtliku ülikooli ülesehitamisel.

Eraldi esiletõstmist väärib kind-

lasti Vilistlaskapitali ja Arengufondi tegevus, mis toob meie tudengkonnale – bakalaureuse-, magistri- ja doktoriõppe üliõpilastele kümneid stipendiume, mille kogusumma ületab tänava 1 miljoni krooni piiri ja millega üliõpilased võivad märgatavalt laiendada oma silmaringi, tutvuda maailma kogemustega, süveneda teadustöösse ja aidata sellega kaasa Eesti innovaatilise arengu kiirenemisele.

Tänaseid aktiivseid, missiooni-tundelisi vilistlasi võib nende ettevõtlikkuse eest üksnes kiita, kuid samas ei maksa unustada, et nad moodustavad siiski vaid murdosakaalset osa kõigist Tehnikaülikooli lõpetanuteist. Me loodame, et ka neist ülejäänutest üha enamad just tublimate vilistlaste innustusel leiavad tee oma ülikooli rõõmude ja murede juurde ning on valmis neid meiega koos jagama.

Tervitan kõiki Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskogu liikmeid ja tänan teid osavõtlikkuse ja toe eest oma *alma mater* suhtes ning soovin Vilistlaskogu 10. aastapäeva puhul kõigile teile isiklikku edu ja uusi saavutusi oma kutsealases tegevuses!

Milleks Tehnikaülikoolile Vilistlaskogu ja Arengufond?

Toomas Luman
TTÜ Vilistlaskogu juhatuse ja
Arengufondi nõukogu
esimees
Eesti Kaubandus-
Tööstuskoja president
AS EE-Grupi juhatuse
esimees

Selleks, et paremini selgitada Vilistlaskogu mõtet ja vajadust tema järele, pean ma minema ajas pisut tagasi. Oli 1982. aasta juunikuul ja mina toonase Tallinna Polütehnilise Instituudi ehitusteaduskonna tööstus- ja tsiviilehituse eriala lõpetajana sain kätte ehitusinseneri haridust tõendava diplomi. Tookord tundus, et haridus on käes, kõik teed minu ees lahti ja edaspidi kulgevad minu ja Tehnikaülikooli tegemised ning toimetamised teineteisest täiesti eraldi. Kuid nii see siiski ei läinud. 1998. aasta suvel helistas mulle Tiit Vähi ja tegi ettepaneku lüüa kaasa Tallinna Tehnikaülikooli Arengufondi nõukogus.

Kergemeelselt andsingi selleks nõusoleku ja kui astusin pikkade aastate järel jälle üle TTÜ läve, et osaleda Arengufondi nõukogu istungil, tabas mind teatavas mõttes šokk. Selle aja jooksul, mil ma polnud külastanud Tehnikaülikooli, oli muutunud riigikord, Eestist oli saanud jälle iseseisev riik, majandus sammus jõudsalt tõusuteel ja ka Eesti kroon oli käibel juba kuuendat aastat, aga TTÜs oli aeg justkui peatunud. **Peahoone fuajees oli kõik samamoodi, kui siis, kui mina vastse lõpetajana neist ustest välja astusin.** Isegi seinal olevatel teadetahvlitel olid plekid samal kohal. Jäin tookord mõtlema, et kuidas siis nii?! Mõistsin, et meie ülikool vajab vilistlaste toetust ja vilistlased vajavad ka ülikooli meenutamaks õpinguaastaid, aga ka selleks, et mõista – ilma Tehnikaülikoolist saadud hariduseta ei oleks nad elus edasi jõudnud.

Usun, et vilistlaskogu on see sisend, mis kanaliseerib ülikoolile vilistlaste kogemusi, toetust ja ühtlasi ka propageerib tänastele tudengitele Tehnikaülikooli kui

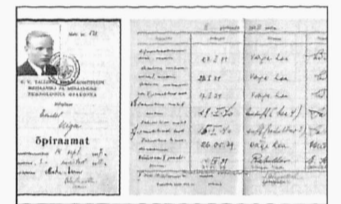

haridusasutuse kvaliteeti. Mis võiks veel paremini seda näidata kui tuntud ja edukad vilistlased! TTÜ Arengufond on omakorda see institutsioon, mille kaudu realselt vilistlaste toetus realiseeritakse. Vilistlased on näiteks asutanud Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskapitali, mille iga asutaja ja hilisem liitaja on annetanud isiklikult Tehnikaülikooli arenguks 50 tuhat krooni ja tänaseks on vilistlaskapitalil juba 35 liiget, kelle nimesid võib igäüksi ülikooli peahoone fuajee seinal olevalt tahvlilt lugeda ning juba 29. mail peaks neile lisa tulema.

Samuti on Tehnikaülikooli vilistlaste poolt juhitud ettevõtted sõlminud Arengufondiga hulgaliselt stipendiumilepinguid, mille eesmärgiks on tublimate õppurite tunnustamine, aga ka ülikooli akadeemilise kaardi järelkasvu stimuleerimine. On heameel tõdeda, et juba 2003. aastal ületab väliakstavate stipendiumite summa maagilise miljoni krooni piiri. Loodan, et suutsin selgitada, milleks Tehnikaülikoolile Vilistlaskogu ja Arengufond, ja lõpetuseks ütlesin, et Eesti vajab loosungite asemel lahendusi – teadmisi ja oskusi kujundada protsesse soovitud tulemuseni. Pean Tehnikaülikooli selleks vajaliku hariduse omandamisel asendamatuks ning usun, et kõige ilmekamalt tõestavad seda ülikooli vilistlaste töö ja saavutused.

Lk 2
10 aastat
TTÜ Vilistlaskogu

Lk 3
Mämehest sai
kirjamees.
Ülikooliaastaid
meenutab kirjanik
Arvo Valton.

Endel Uiga –
Tehnikaülikooli
eakaaslane.

Lk 4
Aasta Vilistlased:
Tiit Vähi ja
Gunnar Okk

Lk 5
Vastavad edukad
vilistlased: Peeter
Vilipuu, Andres Sarri,
Henrik Hololei ja
Janno Vink.

Lk 6
Koostöö TTÜ
Arengufondiga

Lk 7
Tehnikaülikool
pakub vilistlastele
teenuseid

Lk 8
Vilistlasball ja
tenniseturniir
kutsuvad.
TTÜ 85. aastapäeva
vilistlaspäev

Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskogu saab 10aastaseks!

See oli 20. mail 1993. aastal, mil TTÜ aulasse kogunes 82 vilistlast, kes üheskoos asutasid TTÜ Vilistlaskogu. Asutajate nimekirja vaadates näeme, et seal on palju tänase Eesti suurettevõtete juhte, Riigikogu liikmeid, teadlasi, õppejõude.

Miks nemad, kellel vaba aega niigi ülimalt napib, kogunesid sel mäikuu päikesepaistelisel õhtupoolikul oma ülikooli aulasse seda otsust langetama?! Sellele küsimusele saab anda küllaltki täpse vastuse, lugedes, mida nad arvasid meie asjakohase küsimuse peale allpool.

Tänases lehes tutvustamegi Vilistlaskogu töid ja tegemisi, 10 aasta jooksul väljakujunenud traditsiooni ja üritusi. Ja ka seda, mida pakub tänane Tehnikaülikool oma vilistlastele.

Tänaseks on vilistlaskogu kasvanud 329-liikmeliseks. Seda ei olegi nii palju, kui teada, et vilistlasi peaks kokku olema 35 000 ringis. Nii me kutsumegi üles energilisi ja edumeelseid vilistlasi liituma Vilistlaskoguga!

TTÜ Vilistlaskogu juhatus 2003

Toomas Luman, juhatusesimees
Aare Kitsing, juhatusesimees
Toomas Annus
Andres Keevallik
Elmar Kruusma
Jaak Leimann
Sulev Luiga
Gunnar Okk
Andres Sarri
Toomas Sõmera
Tiit Vähi

Vilistlaskogu esimehed läbi aegade:

1993-1994	Arvi Freiberg
1994-1995	Peeter Vähi
1995-1997	Tõnis Kull
1997-1999	Toomas Sõmera
1999-2001	Aare Kitsing

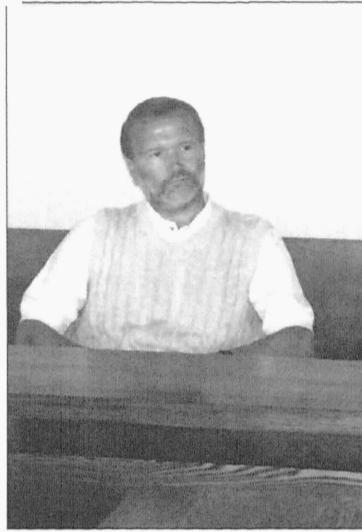
Vastavad Vilistlaskogu juhatused endised esimehed

1. Mis ajendas Sind kümme aastat tagasi 20. mail 1993 tulema TTÜ aulasse vilistlaskogu asutamiskoosolekule?
2. Mida ootad ülikoolilt suhetes vilistlastega?

Arvi Freiberg, Tartu Ülikooli Füüsika Instituudi osakonnajuhataja.

1. Eelkõige uudishimu, aga võib-olla ka pisike annus missioonitunnet. Olin eriti USA ülikoolides liikudes täheldanud vilistlaskonna tihedat sidet oma alma materiga, mis meil peaaegu puudus. Selle erinevuse põhjused olid mulle selged. Ühelt poolt sealne väga suur ülikoolide arv ning sellega kaasnevad identifitseerimisraskused. Eesti paari täismõõdulise ülikooli puhul pole sellel asjaolul muidugi erilist kaalu. Teisalt turumajandus, mis meil alles lapsekingades oli. Turumajanduse tingimustes reklaamib ülikool ennast kõige efektiivsemalt edukate vilistlaste kaudu ja vastupidi, vilistlaste karjäär sõltub olulisel määral koolist (loe: koolis antava hariduse headusest), mille diplomit nad omavad. Tehnikaülikooli vilistlaskogu asutamiskoosolekule minnes lootsin veenduda, et see asjaolu on ka minu koduülikoolis omaks võetud. Vajadusel/võimalusel olin valmis selle tõe levitamisele kaasa aitama.

2. Viimase aastakümneni pidevad õpireformid ja raharaskused on

Arvi Freiberg

ülikooli (kõiki, mitte ainult Tehnikaülikooli) tugevasti räsitud. Vilistlaste poolt vaadatuna oleks neilt praegu raske midagi rohkemat nõuda. Kui ajad kergemaks lähevad, siis ootaks personaalsemat lähemist samas mõttes nagu ülal kirjutet.

Peeter Vähi, AS Pioneer nõukogu esimees.

1. Missioonitunne ja soov aidata kaasa ülikooli arengule.
2. Vastastikust lugupidavat suhtumist.

Tõnis Kull, AS Facio arendusdirektor.

1. Töötades sel ajal Tallinna abilinnapeana, kes vastutas linnaehituse, energeetika, transpordi, kommunaalmajanduse ja keskkonna valdkondade eest ja olles Tallinna Linnavalitsuse liige, lootsin läbi loodava vilistlaskogu tihendada suhteid linnavalitsuse ja TTÜ vahel mõlema arengu huvides.

2. Ootan, et ülikool kasutaks rohkem ära vilistlaste potentsiaali (sõltumata sellest, kas nad on vilist-

Vasakult Vilistlaskogu juhid Toomas Sõmera, Peeter Vähi, Kaido Hääl (endine juhatus liige) ja Aare Kitsing

laskogu liikmed või ei). Seda eriti oma arenguprobleemide arutamisel ja lahendamisel.

Toomas Sõmera, Eesti Infotehnoloogia Sihtasutuse juhatusesimees

1. See oli küll tervelt 10 aastat tagasi, aga ma arvan, et see oli kaunis loomulik – on ju tänane TTÜ, tolleaegne TPI, minu kool, kus sai ikkagi 6 aastat õpitud ja olen veendunud, et sain päris head teadmised ja hea hariduse.

2. Võib olla oleks veel vajalikum ja tähtsam pöörata küsimus ümber – peaksime ehk ootama rohkem vilistlastelt suhetes ülikooliga, pealegi oma ülikooliga. Eelkõige mõistmist ja muret, igal juhul huvi ülikooli käekäigu üle. Huvi tundmisest ehk kasvab nn. tänastel "tegitajatel" (vilistlastel) välja ka suhtumine ja mingisugune vastutuse element, ehk saab kuidagi nõu ja/või jõuga abiks olla, toetada. Selles kontekstis ehk ongi suhtumine (või tihtipeale siis selle puudumine) kõige tähtsam.

Tõnis Kull

Aare Kitsing, AS Stivetra nõukogu liige.

1. Valdavalt inseneriharidusega töökaaslaste ja sõprade seltskonnas oli ülikooliajast pärit küünarnukitunne alati olemas. Vilistlaskogu asutamiskoosolekust osavõtt oli meile loomulik ettevõtmise.

2. Suhted ülikooliga on asjalikud. Edasine sõltub eelkõige meist endast, sest suhted saavad areneda vaid mõlema osapoole koostöös. Seega oodata ei ole midagi, tuleb tegutseda. Ülikool on alati olnud arenguvaldis.

Mare Aru
TTÜ Vilistlaskogu tegevdirektor

Vilistlaskogu stipendiumid

1998. aastal asutas Vilistlaskogu üliõpilasstipendiumi, kaks stipendiumi määratakse igal sügisel avaliku konkursi korras kahele kõrge õppeedukuse ja ühiskondlikult aktiivse eluhoiakuga bakalaureuseõppe üliõpilasele.

1999. aastal asutati koostöös auditiifirmaga AS KPMG Estonia Peeter Riida nimelised stipendiumid.

Vilistlaskogu 2002. aasta üliõpilasstipendiumid määrati ehitusteaduskonna üliõpilasele Mailis Ternole ja majandusteaduskonna üliõpilasele Sander Klaosile.

Peeter Riida nimelised stipendiumid määrati majandusteaduskonna majandusarvestuse magistriõppe üliõpilasele Anneli Terepile ja bakalaureuseõppe üliõpilasele Ruslan Mahhoviile.

Kirjutab VK 2001. aasta stipendiaat Kaie Uukkivi:

Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskogu stipendiumi sain 2001. aasta sügisel. 2002. aasta kevadel koos-

tasin uurimistöö - ökonomeetrias kohalike omavalitsuste kuludest ning avaliku sektori ökonoomikas Eesti ettevõtte tulumaksu vastavusest Euroopa Liidu õigusaktidele. Lisaks kahele uurimistööle kirjutasin ainetöö *Via Baltica* magistraali rahastamisest.

Erialapraktika sooritasin Rahandusministeeriumis maksupoliitika osakonnas otsuste maksude talituses, kus minu ülesandeks oli Eesti ettevõtte tulumaksu ning Euroopa Liidu õiguse võrdluse koostamine.

2002. aasta sügissemestril avanes võimalus õppida ERASMUSE vahetusüliõpilaseks Milano Bicocca Ülikoolis Itaalias. Omandasin teadmisi, reisisin, nägin kultuuri ning õppisin keelt. Olen tänulik, et sain õpingute rahastamiseks kasutada Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskogu stipendiumi.

Tallinna Tehnikaülikooli planeerin lõpetada 2003. aasta kevadel ning sama aasta sügisel astuda magistriõppesse.

Tallinna Tehnikaülikooli Vilistlaskogu

üldkoosolek on teisipäeval
20. mail kell 17.00
TTÜ aulast Ehitajate tee 5.

TTÜ Vilistlaskogu eesmärgid

- TTÜ vilistlaste ühendamine ja ühistegevuse korraldamine
- TTÜ arengule kaasaaitamine, ülikooli tegevuse nõustamine ja hindamine
- Osalemine Eesti tehnika- ja majandushariduse ning -teaduse arengusuundade kujundamisel
- Koostöö sihtasutusega TTÜ Arengufond
- Koostöö Eesti Inseneride Liidu ja teiste inseneriorganisatsioonidega

Avalduse vilistlaskoguga liitumiseks leiate TTÜ veebilehelt

www.ttu.ee/struktuur/organisatsioonid/vilistlaskoguvilistlaskogul/html

Mäemehest sai kirjamees

Ülikooli ajaks on inimloomus ammu välja kujunenud, ka põhilised huvid ja kalduvused on kooliaeg paika pannud. Ülikool piiritleb ainevaldkonna, millega inimene hilisemas elus tõenäoliselt tegelema hakkab, samuti keskkonna, kus ta liikuma hakkab, millega harjub ja kus ennast õdusamalt tunneb. Õeldakse, et inimene on kõige targem gümnaasiumi lõpetades. Selles iroonilises ütlemises on tõetera sedavõrd, et kuigi inimese huvisuunad on selleks ajaks põhiliselt määratud ja kõrgkool võib pakkuda vaid teatavaid hälbeid ja suunamuutusi, on noor inimene oma formaalse täiskasvanuea piiril veel üsnagi avatud ning ta usub end suutvat elus midagi talle ainuomast ära teha. Vaatamata sellele, et see üleminekuiga on ka suur kõhkluste ja jätkuvate otsingute aeg.

Niisiis on kõrgkooli astumine ja eriala valik üks suuremaid enese-piiramise hetki. Kuigi selliseid piiramisi sünnib inimeseks olemise reas eostamise momendist alates ja kogu haridussüsteemi määrab ühe piirangu teise järel, säilitab kool oma ebamääraste teadmiste pakkumise kaudu inimeses illusiooni, nagu oleks ta suhteliselt vaba oma valikutel. Ülikool, rakenduskõrgkool, aga ka kutsekool kahandavad seda illusiooni oluliselt.

Selles järgnevat elukäiku suuresti määravas valikus on siiski palju juhuslikku. Väikestele osale noortest on maast-madalast ette antud elusuund kas tema andelaadi, tugeva huvi, seisuse või keskkonna surve kaudu. Elukutsevaliku kõhklusterohkel perioodil saavad otsustavaks teguriks sageli üsnagi kõrvalised seigad, mõni jutuajamine sõbraga, elukoha kaugus õppeasutusest, juhuslik kuulutus ajalehes või suisa uitmõte peas. Valitud suuna väärtuslikkust tõestatakse enesele sel juhul alles tagantjärele.

Mäenduse valikut ei kahetse

Valisin 1954. aastal TPI mäeteaduskonna. Sellise valiku tingis suur hulk nii ühiskondlikke kui isiklike tegureid. Olin pääsenud Siberist poolsohki, sellest ei saanud avalikult rääkida. Niinimetatud ideoloogilise ala valik tuli kõrvale jätta nii omaenda meelsuse kui ka mandaatkomisjoni oletatava kiusu tõttu (käisin oma võltsdokumendiga eelnevalt tollase rektori jutul, ilmselt ta taipas, et tegemist on küüditatuga, sest ei lasknud mandaatkomisjonil mulle üldse küsimusi esitada, vaid teatas vastuvõetavaks tunnistamisest). Õeldi, et TPIs valitses sel ajal märksa vabam ja sallivam vaim kui muudes Eesti kõrgkoolides, ja nii see ilmselt ka oli.

Tehnika polnud mind kunagi kivistunud huvitanud, mäenduses aga tundus olevat rohkem romantikat kui teistes erialades – on ju keskkoolilõpetaja ettekujutused üsnagi ähmased. Ka stipp oli suurem, minul aga tuli põhiliselt oma käe peal läbi saada.

Agaga ma pole oma valikut siiski kunagi tõsiselt kahetsenud. Kasvõi sellepärast, et kahetsemine on juba iseenesest üks rumalamaid aja-

viiteid. Inimese kreedoks võiks olla: püüa võtta optimaalne sellest, mis sul on. Olen mäerialal läbinud vaid neli pikemat praktikaaega ning pärast lõpetamist kaks aastat tööd Maardu karjääris ja rikastusvabrikus. Sellele järgnes seitse aastat inseneritööd juba sootuks muul erialal.

Pürgisin kirjanikuks ja see oli mu elusis. Eesti keele täielikult taastanud (see polnud muidugi kadunud ka viie Siberi-aasta jooksul, kuivõrd seal oli mul olemas nii eesti seltskond kui ka võimalus lugeda eestikeelset kirjandust) ja eesti vaimuvaraga põhjalikumalt taastuvunud (meenutamisväärsed on pikad toredad lugemispäevad raamatukogudes, kusjuures ei teadnud ma tollal, et suur osa eestikeelsest vaimuvarast oli erifondides või laushävitatud), hakkasin kohe ka lugusid kirjutama. Venemaalt kaasa toodud kirjatükid olin sugulaste pealekäimisel ära põletanud – hirmuõhkkond Eestis oli toona vahest süngemgi kui Siberis. Avaldada oma asju ma aga enne TPI lõpetamist ei üritanud. Teadsin, et niinimetatud rahvavaenlasena pean püsima peidus.

Mäeala mõju loomingu

Samas õppisin ma mäeala siiski huviga ja mitte üksi kohusetundest või kõrgendatud stipi lootuses. Õppe edukuse pingereas püsisin meie tugevas õppegrupis esiviisikus. Kirjanduslike palade jaoks pakkus see eriala keskkonna ja parajal määral nii teadmisi kui elulisi kogemusi. Nõukogulike sõnakõlksude ja loosungite valguses andis see kõik mulle ühe eelise nende kirjanduslike tegevuseks paremini ette valmistatud noorte autorite ees, kes õppisid Tartus filoloogiat. Niinimetatud töö- ehk töölisteemat kiideti ja minu jaoks polnud see otsitud asi, vaid

orgaaniline – selles keskkonnas ma ju pöörlesin. Ja et mu lugude tegelesed tegutsesid sellel heaks kiidetud alal, siis vaatasid otsustajad ja kirjanduse järelevalvajad tihti läbi sõrmede sellele, et olin sageli küllalt irooniline kujutatava suhtes ega tahtnud sugugi ülistada nõukoguliku tegelikkust. Isegi kui oleksin tahtnud, poleks suutnud, see tulenes juba minu loomusest ja maailmavaatest.

Kui keegi soovib kontrollida, kas üks eakas kirjanik ei esita mitte soovunelmaid oma loominguga, tagantjärele, uues Eestis, võtku kätte mu Kogutud teoste I köide, kus on avaldatud suur osa TPIs õppimise ajal kirjutatud jutte, mis jäid toona avaldamata mitmesugustel põhjustel. Usun siiralt, et ta ei leia seal kummardusi nõukogude võimule ja elulaadile. Kui mitte pidada mõne tarkuri meelest kuriteoks seda, et inimene üldse okupatsioonitingimustes sulle peapihku võttis ning ümbritsevat tegelikkust oma arusaamade kohaselt kujutas. Ka usun, et ei minul ega mu põlvkonnakaaslastel pole põhjust tuhka pähe raputada ning haledavõitu eneseõigustuseks tuua asjaolu, et näe, meie aitasime säilitada eesti keelt venestamise surve all. Inimene ei saa valida oma sünnihetke ja keskkonda, küll aga üsna oluliselt suunata oma saatust.

Fosforiit versus põlevkivi

Kui mu vahepealne kirjandus-, kultuuri-, aga ka poliitiline elu lükkasid üsnagi tahaplaanile huvi ajastu tehnoloogilise arengu ja sealhulgas mäenduse vastu, siis praeguseks on huvi suuresti uuenenud. Õigupoolest algas see fosforiidisõjaga, mille üheks avalikkuse ette vallapäästjaks ma olin (muide esimesed olid murelikud eesti geoloogid, kes hiljem sõja käigus palju nooli enda pihta said – revo-

lutsioon sööb ikka oma lapsi). Oma 1986. aasta Kirjanike Liidus peetud kõnes, mida pisut ka Sirbis refereeriti – esimene avalik kaja –, rääkisin ma nii uue fosforiidikaevanduse saasteohust kui ka fosforiidi ja põlevkivi arutust raikamisest. Kuna fosforiiditööstuse uue kolde teke tähendas rahvuslikku ohtu, uut kolonistide asuala, siis sai fosforiidiprobleemist üldrahvalik aktsioon. Põlevkivitootmine ju sisuliselt ei erinenud ei saaste ega raikamise poolest, aga kuna seal asi täie vaardiga käis, kaevandused töötasid ja piirkond oli totaalselt venestatud, siis näis, et teha pole midagi, asjadele tagurpidikäiku anda ei saa.

Uue Eesti tekkides likvideerisid paljud mõttetuks muutunud suurettevõtted, aga põlevkivitootmine jäi kogu oma sotsialistlikus ilus – ja mitte niivõrd selle majandusliku mõttekuse, kuivõrd võimalike sotsiaalsete plahvatuste hirmu pärast.

Sotsialismi-ilmingud säilisid põlevkivinduses kõik need aastad ega ole tänasekski kadunud. Maavara raisatakse arutult edasi (pool sellest jääb lihtsalt hilisema kasutamise võimaluseta maa alla) ja Eesti ühe suurima loodusliku rikkuse võimalikule tulevikule ei näi mõtlevalt poliitikut ega tehnokraadid.

Lausa naeruväärne on, et toonase fosforiidisõja järelkajad on tekitanud olukorra, kus seda maavara ei juleta siia-ajani puudutada, ehkki sellest on võimalik toota ka mõistlikku ja Eesti majandusele tulusat kaupa. Seega on karjuvalt ebavõrdses asendis suhtumine nendesse kahesse maavarasse praeguses Eestis.

Järelikult pole majandus sugugi nii ratsionaalne asi, nagu arvatakse, vaid allub üsnagi oluliselt emotsioonidele.

Arvo Valtton (Vallikivi)

Eluaastaid sama palju kui Tehnikaülikoolil

Tehnikaülikooli vanimaid vilistlasi Endel Uiga lõpetas ülikooli 1944. a elektrotehnika erialal ja vedab nüüd pensionipõlve Ameerika Ühendriikides New Yorgi lähedal. Ta vastas meie küsimustele elektronposti teel.

Olete Tehnikaülikooli eakaaslane, missugused on Teie jaoks kõige eredamad mälestused sellest ajast, kui ise selles koolis õppisite?

Ma ei saa kahjuks nimetada ühtegi sündmust või olukorda, mis mulle kõige domineerivana meelde on jäänud. Küll aga peaksin nimetama nii minu kui ka paljude kaastudengite ääretut huvi – kui mitte entusiasmi – õppeainete ja teaduse vastu. Olime esimesi, kellel oli võimalus tehnilist haridust saada kodumaal. Vajadus selle järele oli suur ja konkurss ülikooli pääsemiseks tugev. Meie, kes sel-

lest läbi pääsesime, hindasime seda väga. Parimate professorite, eriti professor Nuudi loengud olid nagu põnevad romaanid, mille igat uut peatükki huviga ootasime. Kool avas meile teaduse väravad ja imestan veel praegu indu ja huvi, millega nendest läbi tormasime.

Miks õppisite tehnikaeriala?

Minu saatust oli vankumatult määratud geenidega, mis suunasid minu huvisid ja tulevikku juba lapseast. Kui ma esimest auruvedurit nägin, mis minu arvates oli selle aja tehnoloogia ülim sümbol, tahtsin ma kindlasti saada vedurijuhiks. Kasvades üles õililambi valgusel, sai elekter müstiliseks nähteks, mida pidevalt tuli uurida ja millega eksperimenteerida. Hiljem tuli sellele lisaks raadio – oli kümneid kristall- ja lampvastuvõtjaid, mida ma ehitasin. Tugeva aluse minu tehnilisele huvile pani Tallinna Tehnikum

oma kõrge tasemega ja inspireeriva õpetajaskonnaga. Tehnikaülikool oli selle huvi loomulik jätkumine.

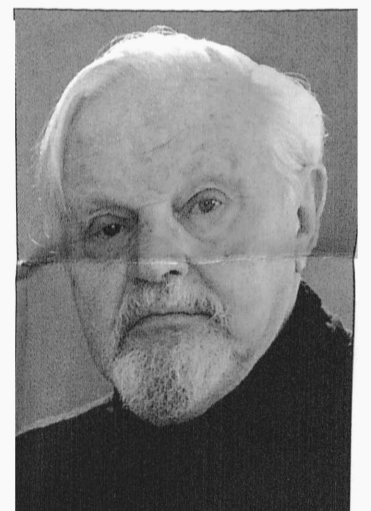
Kui meenutate oma õpinguid, siis kes Teie toonastest õppejõududest Teile esmaioones meenuvad?

Kõiki minu aja õppejõude võib mahutada kahe äärmusliku suurkujuga vahele – professor Nuut ja Maddisson. Professor Nuut, kes luges kõrgemat matemaatikat, oli oma esinemisel ja riietusel perfektne dzentelmeni kehastus. Oma loenguid ta alustas: “Mu härrad!” või hiljem kui meie hulgas ka üks naisüliõpilane oli: “Mu daam ja mu härrad!” Ta loengud olid hästi ette valmistatud, ainekäsitus oli loogiline ja ülihuvitav ning tahvlitöö perfektne. Paljudest professoritest, keda ma olen kuulnud, oli ta kindlasti parimaid.

Professor Maddisson oli nii oma olemuselt kui õppemeetodilt

tüüpiline vene kooliga autokraat. Mäletan tema esimest loengut, mis algas järgmiselt: “Noh, see saal on jälle puupüsti täis. Pidage meeles, ainult pooled teist või vähem lõpetavad selle kursuse. Teised minge kohe koju ja ärge raisake nii minu kui oma aega.” Tema ettekanne oli kiire, hoolimatu ega olnud koordineeritud vajaliku matemaatikaga. Kirjalikul eksamil ei lubanud ta loengumaterjali kasutada, vaatamata sellele et tugevusõpetuse võrrandid olid pikad ja keerukad. Igaüks meist kasutas seetõttu abivahendina mingit spikrit – mul oli selleks üks kolmnurk, mille üks pool oli valemite kogu. Praeguses ülikoolis oleks sarnane õppetöö täiesti vastuvõetamatu ja nii ülikooli ressursside kui ka õpilaste aja raikamine, kuid meie ajal oli see tuleprooviks, mida me pidime läbi tegema.

Teisest küljest oli see meile kasulikuks elukooliks. Oma eesmärkide

saavutamiseks ei aita ainult intelligentsist ja teadmistest, vaid on vaja ka vankumatut visadust ja taht. Professor Nuut andis meile esimese, Maddisson teise poole sellest võrrandist.

Järg lk 7

TTÜ Aasta Vilistlane

Tiitel antakse Tallinna Tehnikaülikooli vilistlasele, kes on oma tegevusega oluliselt edendanud Eesti ühiskonda hariduse, teaduse, tehnika, majanduse või kultuuri valdkonnas.

Aasta vilistlase valib vilistlaskogu juhatus.

Esimene Aasta Vilistlane valiti 1996. aastal: **Tiit Vähi** – tollane peaminister, tänane suurettevõtja, Silmet Grupi juhatuse liige. Lõpetas 1970. a cum laude peenmehaanika-insenerina.

Aasta Vilistlane 1997 Jaak Leimann – tollane majandusminister ja tänane Tehnikaülikooli professor. Lõpetas 1964. a majandusteaduskonna.

Aasta Vilistlane 1998 Toomas Sõmera – tollane Eesti Telekom juhatuse esimees, kes on täna Eesti Infotehnoloogia Sihtasutuse juhatuse esimees. Lõpetas 1975. a raadiotehnika insenerina.

Aasta Vilistlane 1999 Toomas Luman – EE-Grupi juhatuse esimees ja Eesti Kaubandus-Tööstuskoja president, kes lõpetas 1982. a ehitusinsenerina.

Aasta Vilistlane 2000 Jüri Mõis – tollane Tallinna linnaape, tänane ettevõtja. Lõpetas 1980. a majandusteaduskonna.

Aasta Vilistlane 2001 Indrek Neivelt – Hansapanga Grupi juhatuse esimees. Lõpetas 1993. a majandusteaduskonna ehituse ökonomika ja organiseerimise erialal.

Aasta Vilistlane 2002 Gunnar Okk – Eesti Energia juhatuse esimees. Lõpetas 1983. a energeetika-insenerina.

Esimene Aasta Vilistlane

Vastab TTÜ Aasta Vilistlane 1996, endine EV peaminister, praegu Silmet Grupi juhatuse esimees Tiit Vähi.

Lõpetasin Tallinna Tehnikaülikooli 1970. aastal peenmehaanika seadmete erialal kiitusega. Ausalt öeldes TTÜsse minnes mul tegelikult polnudki väga kindlat soovi just sinna kõrgkooli minna. Mõtlesin ja valisin tol ajal noore mehe- na mitme tulevase elukutse vahel – kas hakata kosmonaudiks, geoloogiks või inseneriks. Kuid kaaludes ja asju omavahel võrreldes jõudsin siiski tõdemuseni, et üks tõeline amet, mis väärib meest, on inseneriamet. Lisaks on see amet „in“ iga ühiskonnakorra ajal, vastavalt hetkevajadustele lubab ta olla ka võimalikult hästi politiseeritud. Sain Tehnikaülikoolist kaasa palju head: oskused kutsetööks ja laiapõhjalise insenerihariduse, loogilise ja kiire mõtlemise, paindliku suhtlemis- oskuse, teadmistejanu. Minust pidi saama insener, kuid nagu teada, on elu mulle edaspidi andnud palju erinevaid töökohti, muu hulgas kolmel korral peaministri ameti.

Tehnikaülikool kui tööelu vundament

Õpingutest tehnikaülikoolis sain kõige rohkem baastadmisi ja mõtlemisvõimet. Just see on see õige vundament, millele võib julgelt rajada mida tahes – maja, auto- baasi, Toompea kavalaid kerdkäike või uraanitehast. Esimesed töökohad pärast kõrgkooli lõpetamist andsid juba üksjagu algteadmisi juhi- ja meeskonnatööst, mida hilisematel aastakümnetel on mul reaalelus tohutult

vaja läinud. Inimestega õige suhtlemise kunst on ju tippjuhi eduka töö üks eeltingimusi ja sennapole olen terve elu püüelnud. Muide, pärast TTÜ lõpetamist suunati mind mitte tööpostile, vaid kohustuslikus korras vene kroonusse. Ja keegi ei küsinud, mida mina kui noor lõpetaja ise tahtnuksin teha. Alles sõjaväest tulles saabus aeg silmad avada ja ma hakkasin aktiivselt mõtisklema elu ja ühiskonnasuhete üle.

Poks ja neiid

Ülikoolielu ei koosnenud küll vaid õppimisest, kuid Vene ajal olid üliõpilaselu võimalused siiski suhteliselt piiratud. Seltse ja ühingu- id ei olnud, välismaale peaaegu keegi ei pääsenud. Et ma ei kuulunud tollastesse üliõpilasingidesse ja komsomoli tegemised mind ei huvitanud, siis tegelesin põhiliselt spordiga. Käisin 5 aastat poksitre- nis ning elasid muidu lõbusat ühikaelu kõige sinna juurde kuulu- vana. Mäletan, et korraldasime aeg- ajalt sõpruskohtumisi Tartu Üli- kooli ja Pedagoogilise Instituudi tu- dengitega, tegime nendega ühiseid karnevaliohtuid. Jõime ühikas oht- ralt õlut, mängisime bridzi, tut- vusime neiukestega – ühesõnaga elasime tavalist tudengielu.

Tehnikainimene ei jaga tühje lubadusi

Asi on vist selles, et tehnikain- imesed (ja TTÜ lõpetajad) õpivad väga täpselt selgeks, mida ja kuidas konkreetselt teha. Aga samas nad ei õpi ega tea, kuidas tegemata asjadest kõva häälega ja ilusasti rääkida ning tühje lubadusi jagada.

Veel tänagi ootab Eesti ühiskond eelkõige lubadusi, olgu siis hiljem täitmiseks, kuidas on. Humanitaar- taalade inimesed on Eestis võim- salt läbi löönud ja nad on jätkuvalt positiivses aupaistes, sest ilusti rääkimine on see, mis inimeste kõrvu liigutab. Samas tundub mulle, et selline tendents on Eestis otsa lõppemas. Järjest rohkem oodatakse Eesti inimestelt mul- likeste asemel konkreetseid tegusid.

Inseneriamet on kui kompass

Ta õpetab eelkõige mõtlema, kui- das probleemidele lahendusi leida ning annab oskusi optimaalse vajali- ku info kaudu õigete lahendusteni jõudmiseks. Insener mõtleb loogili- selt, on konkreetne, täpne ja uuen-

dustealdis ning kursis maailmas toi- muvate arengutega oma eriala vallas.

Olen kõrgel arvamusel Tallinna Tehnikaülikoolist, kooli õpetamise tasemest ning inseneriteadusest. Eestis on kätte jõudnud aeg, et insenerikutse ühiskonnas tõeliselt väärtustada ning meie oma noorte seas ausse tõsta.

Milleks importida mujalt insenere, kui TTÜ diplomeeritud insenere igal aastal sadade kaupa ellu saa- dab?! Ka minu poeg ja umbes pool tema klassikaaslastest Reaalkooli päevilt on tänased TTÜ tudengid. Inseneriteadus on siiski baasteadus, mis annab edaspidises elus võima- lusi igasugusteks valikuteks nii ma- janduse kui muus vallas. Insener võib alati selgeks õppida majanduse, kuid majandusspetsialistil on inse- neriks õppida hoopis keerulisem.

Vastab Aasta Vilistlane 2002 Eesti Energia AS juhatuse esimees Gunnar Okk

Missugune on Teie meelest tehnikahariduse koht tänases Eestis?

Tehnika-alast inseneriharidust tuleks senisest märksa enam väärtustada, et kasvatada senistele inseneridele järelkasvu ja soodustada ka tegutsevate inseneride jätkuõpin- guid nende konkurentsivõimelisuse suurendamiseks. Pean eriti tähtsaks, et meil oleks ühte kohta koondatud tehnikaala tipptasemel oskusteave, Tehnikahariduse ja -harituse proble- emid on Eesti järgmise 10-20 aasta arengu üks võtmeküsimusi. Viimase kümne aasta jooksul on meil eelis- arendatud humanitaarharidust. Põh- juseks võib-olla see, et humanitaar- teadused tegelesid rahvuslike distsi- pliiniide – keele, kultuuri ja aja- looga, mida oli kindlasti vaja eneseteadvuse tõstmiseks ja Nõukogu- de Liidust väljarabelemiseks. Tehni- kavaldkond pole paraku niisama lihtsalt rahvale kommunikeeritav, kuid see mahajäämus tuleb nüüd tagasi teha. Tehnika-alast oskus- teavet tuleb genereerida ja niipalju kui võimalik ka ühinevas Euroopas mujalt sisse tuua.

Mida Teie oma Tehnikaülikoo- li haridusest olete saanud ka-

stutada, mis on Teile olnud eda- sises elus tõeliseks väärtuseks?

Eelkõige süsteemne ja loogiline mõtlemine, mille omandasin koos tehnilise haridusega. Kõige täht- sam on filosoofiline arusaam või selle tunnetamine, et probleemid on maailmas normaalne nähtus ja igal probleemil on olemas lahend- dus, küsimus on vaid lahenduse ülesleidmises. Paljud humanitaarid võivad sattuda stressi ja kapselduda

teadmises ja hirmus, et nad on sat- tunud lahendamatu probleemi küü- si. Insener vaatab sellele hoopis tei- siti, ta on kindel, et see lahendus on kuskil olemas. Ta ei kokku esimeste raskuste ees ja asub lahendust otsi- ma. Ehkki tema seda lahendust ka ei peaks leidma, on ta siiski kindel, et see lahendus on olemas.

Mida Tehnikaülikooli tudengi- elu Teile veel andis?

Tehnikaülikoolis oli omal ajal Eesti

mastaabis märkimisväärne kultuuri- nähtus TPI filmiklubi, kus oli või- malik 5 aasta jooksul kord nädalas vaadata filme, mida linna kinodes ei olnud võimalik näha, kohtuda rezis- sööride ja teiste filmitegijatega. See oli kvalitatiivselt teistsugune kul- tuurinähtus kui ümbritsev nn amet- lik kultuurielu. Filmiklubi ei külas- tanud ainult tudengid ja ülikooli töötajad, vaid ka väga palju linarah- vast. Filmiklubide liikumine Eestis nõukogude ajal sai paljuski tuge just nimelt TPI klubist. Regulaarselt käisid koos suhtlesid paljud in- mesed, see oli väga suur lisaväärtus tehnikaüliõpilastele.

Mida peaks muutma, et tehni- kainimesi ühiskonnas väärikselt hinnataks? Mida peaks meedia selleks tegema?

Arvan, et ajakirjandus kajastab seda, mida ta enda ümber näeb. Insenerid tegelikult peaksid ise olema palju avatumad, hoolitsema selle eest ise, et nende töö tule- mused oleksid nähtavad, arusaad-avad, kommunikeeritavad. Nad peaksid juhtiva rolli võtma enda kätte. Kogu meie elu seisneb ju väga paljuski inseneriloomingul: majad, sillad, liiklemisvahendid, sidesead-

med. Need on kõik insenerisaa- vutused. Minu arust on meil piisava tähelepanuta jäänud kaks väga huvi- tavat valdkonda: eesti inseneride tipptasemel saavutused Eestist väl- jaspool, mujal maailmas; teiseks aga maailmanimega inseneride kätetöö viljad siinsamas Eestis. Kas te teate näiteks, kes on Ruhnu tuletorni konstruktsiooni autor? /.../ See on prantsuse insener Eiffel.

Kas usute, et Eesti suudab oma energeetikainsenere ka tulevikus ise koolitada?

Tehnikaülikoolil on eeldusi olla maailmatasemel energeetika-alane õppeasutus, sest me oleme ainus riik maailmas, kus enamik elektrist toodetakse põlevkivist. Põlevkivi- energeetikas oleme igal juhul number üks maailmas. Maksimaalselt peaksime hankima aga ka oma tudengeile stipendiume, et nad saaksid õppida maailma suurimais ülikoolides ja seejärel tuleksid insenerina Eestisse tagasi, asudes tööle kas õppejõuna Tehnika- ülikoolis või mujal meie majandu- ses. Maailmatasemel hariduse saa- nud inimeste rakendamine kodu- maal on tegelikult ka ülitähtis üles- anne.

Vastavad edukad vilistlased

Meie küsimustele vastasid Peeter Vilipuu (AS Teede REV-2 juhatuse esimees, lõpetas 1973 ehitusteaduskonna), Andres Sarri (AS Eesti talleks juhatuse esimees, lõpetas 1982 mehaanikateaduskonna), Henrik Hololei (EL Sekretariaadi büroo juhataja, lõpetas 1993 majandusteaduskonna) ja Jaano Vink (AS Eesti Ehitus juhatuse esimees, lõpetas 1993 ehitusteaduskonna).

Kui Te käisite Tehnikaülikoolis, missugusena kujutasite siis ette oma tulevast tööd diplomeeritud spetsialistina? Tagantjärele hinnates, kas Teie ootused ja tegelikkus langesid kokku?

Peeter Vilipuu (PV): Tulin Tehnikaülikooli pärast Tallinna Ehitus- ja Mehaanikatehnikumi kiitusega lõpetamist, olin enne seda juba mitmel aastal olnud praktikal teede-ehituses, seepärast oli 1968. aastal ehitusteaduskonda astumine teadlik valik. Tollases TPIs õpitu vastas igati minu ootustele, koolitus oli kõrgel tasemel. Muidugi on raske võrrelda tänast taset toonasega, kui teedeinseneri põhilisteks abivahenditeks olid vaid arvutuslülkati ja tabelid. Alustasin 1973. aastal Paide KEKis tee-ehitusteaduskonna komplekteerimist ja rakendamist, see oli minu jaoks tõeliselt oluline väljakutse.

Andres Sarri (AS): Selge, et õpingute edenedes ettekujutused arenesid ja muutusid. Mingil etapil tundus konstruktori töö väga sobiliku ja rahuldust pakkuvana, mille juurde meenus ka kujutava geometria õppejõu tunnustus eksamil: "On tunda head inseneri kätt". Kooli lõpu poole hakkas aga hoopis dotsendi elu mõnusa tunduma, millest ka peale lõpetamist TTÜsse tööle jäämine. Noore inimesena loomulikult vaatasin tulevikku pigem läbi roosade prillide, kuid tööle au andes tuleb toonases TPIs töötatud aastaid äraütemata kenadeks lugeda ja seda eelkõige suure hulga erudeeritud ja tarkade inimeste poolest, kellega oli võimalus suhelda. Paraku ülikoolielu oli minu jaoks liiga aeglase tempoga ning nii ma uutele jahimaadele läksin, tehes suhteliselt järsu pöörde masinachituse insenerist äri poole.

Henrik Hololei (HH): Minu ülikooliaeg langes väga huvitava, kuid kindlasti keerulisele perioodile. Kuna kogu Eesti üldise ja majanduse süsteem teiseses, siis kindlasti ettekujutus oma tulevast tööst, mis oli ülikooli astudes, muus radikaalselt ülikooliaastate jooksul. Kui eraettevõtlus ja äri olid minu ülikooli astumise ajal alles kujunemas, siis ülikooli lõpetamisel oli see peaaegu kõigile kõige loomulik valik. Ma arvan, et TTÜ andis mulle oma haridusega hea põhja, millele oli võimalik hiljem pealishitust rajada. Ülikool ei peagi andma kõiki oskusi, mida spetsialist vajab, kuna neid spetsiifilisi oskusi saab omandada töökohal. Ta peab andma tugeva põhja

Jaano Vink

haridusele ning oskuse ise mõelda ning töökoha ja töö valikuga seonduvaid järeldusi ja analüüse teha.

Jaano Vink (JV): Tõtt öelda umbes sellisena ma seda tööd ette kujutasingi. Koolist sain kaasa suurema osa hetkevajadustest, mis puudutab ehitustehnilisi küsimusi. Lisa on tulnud hankida majandusalalt, juriidikast jms.

Mida kasulikku tulevase tööelu jaoks saite kaasa õpinguist Tehnikaülikoolis?

PV: Olen meelde jätanud kunagi kuulnud ütluse: tehnilisest kompetentsusest tulemusliku juhtimiseni on vaid üks samm. Töötades viimased 10 aastat eraettevõtluses olen tunnetanud pidevalt tehnikaalaste teadmiste reaalselt majanduslikku väärtust. Teedeehituses on põhilised kallid seadmed ja masinad, näiteks üks asfalditehas maksab 25 miljonit krooni. Küllap on oma osa ka TTÜs õpitul selles, et möödunud aastal rajas meie ettevõtte TREV-2 ISPA fondi toel tervelt 55 kilomeetrit uuendatud Tallinn-Pärnu-Ikla maanteed. Inseneritöö on meeskonnatöö, seepärast arvan, et ka mulle mullu antud Aasta Inseneri austava nimetuse taga on tegelikult meie meeskonna tubli töö.

AS: Eks see inseneriharidus, mille me saime, oli küllalt palju selline silmaringi avardamine, mis võimaldas kompleksivabalt kõigvõimalikele probleemidele lahendusi otsida. Kindlalt sai omandatud teadmine, et igale küsimusele ja probleemile on kindlasti vastus olemas, see tuleb ainult üles leida. Minuaegne TPI mingeid erilisi juhi- või meeskonnatöö teadmisi ei andnud, pigem ikka üritati teha meist tublisid spetsialiste.

HH: Kindlasti hea ja konkurentsivõimelise hariduse. Samuti hea suhetevõrgustiku, mis tänapäeva maailmas on ülioluline. Olen kindel, et erialaliselt on tänastel üliõpilastel palju enam võimalusi kui siis, kui mina ülikoolis käisin. Samuti võimalusi täiendavate kogemuste omandamiseks teistes maailma ülikoolides.

JV: Süsteemse mõtlemise, arusaamise korrastatud tegevusplaani vajadusest.

Kuivõrd tähtis oli Teie jaoks õpinguteväline üliõpilaselu, kuidas Te selle võimalusi kasutasite?

PV: Minule oli väga oluline komsomolitöö – olin ehitusteaduskonna sekretär – ja muidugi Ehitusmalev: üks suvi Jakuutias ja kaks suve Rävåla regiooni staabis. Kui

Henrik Hololei

TTÜs pöörati tollal veel vähe tähelepanu juhtimisoskuste õpetamisele, korvas seda suuresti malevatöö, rääkimata juba väärtuslike meeskonnatöö kogemuste andmisest.

AS: Loomulikult ei koosnenud TPI aeg mitte ainult õpingutest, vaid üliõpilaselu võttis nii mõnigi kord pigem tükikese sellest õpinguajast ära. Rühm oli meil tõeliselt vahva ja üksmeelne ning koos sai tehtud palju sellist, mis dekanaadi poolt leidis äramärkimist nii heast kui ka teinekord halvast küljest. Aga noh, eks see vast käibki selle täisväärtusliku tudengielu juurde.

HH: Elupõlise tallinlasena oli mul palju tavapäraseid tegevusi, mis ei olnud ülikooliga seotud. Samuti polnud enamik sõpru seotud ülikooliga. Tagantjärele on sellest kõige enam kahju. Ma arvan, et üliõpilaselu on täna palju aktiivsem, kui ta oli siis. Juba siis hoidsid majandustudengid end muust TTÜst pisut eraldi.

JV: Oli piisavalt tähtis, et pidada seda aega siiani üheks parimaks oma elus.

Eesti ühiskonnas on alati kõrgelt väärtustatud teadlast ja loomeinimesi, kuid tehnikainimesi ja insenerikutset pole suudetud piisavalt hinnata. Miks?

PV: Sellel on ajaloolised põhjused. Kui veel enne Teist maailmasõda olid insenerid Eestis kõrgelt hinnatud, siis nõukogude ajal toimus tehnilise intelligentsi allasurumine. Kuigi tegutsesid mitmesugused loominguühised liidud, puudus inseneridel pikka aega oma esindus. Ma usun, et ka täna suudetakse tublisid inseneri kõrgelt hinnata tsunftsisest, kuid laiema ühiskondliku tunnustuse saavutamiseni läheb ilmselt veel aega ning see nõuab ka silmapaistvaid projekte, mis tõmbaksid endale avalikkuse tähelepanu.

AS: Minu meelest tehnikainimeste ja inseneride – st TTÜ lõpetajate vahel pole tunda erilist küünarnukitunnet. See on see, mis minu meelest on Tartu Ülikoolil õnnestunud paremini kui TTÜ-l. Näiteid pole vaja vist väga kaugelt ka otsida, kui vaadata kasvõi TTÜ vilistlaskogu, siis selle liikmete arv on ikka hälväike võrreldes aegade jooksul sealt hariduse saanud inimeste arvuga. Ehk siis tudengitel ei teki mingit selget koduülikooli tunnet, mis neid õpinguajal ühendaks ja ka peale selle lõpetamist juba töös ja äris liidaks!

HH: Ma ei ole sellega päriselt nõus. Arvan, et eestlased väärtustavad võrdselt nii humanitaarintelli-

Peeter Vilipuu

gente kui ka tehnilist intelligentsi. Samas on selge, et inimesele on humanitaarintelligentsi teemad lihtsamalt mõistetavad ja seetõttu ehk ka ühiskonnas enam nähtavad. Kunstis saab igal ühel olla oma arvamus, kuid tehnilisi lahendusi teavad vaid väga vähesed.

JV: Erinevalt humanitaaridest armastavad tehnilise valla inimesed rohkem teha ja vähem lobiseda. Ilmselt on humanitaarsete kalduvustega inimesed tunduvalt edevamad ja otsivad ise kohti, kus oma väärtusi esile tuua.

Missuguseid insenerikutsega seotud omadusi Te eriti esile tõtaksite, mida inseneriamet inimeselt nõuab ja mida ta vastu annab?

PV: Olukordade objektiivse hindamise võime, väljaarenevad vastutustunne. Inseneri igal otsusel võivad olla tõsised tagajärjed, see pole vaid "poliitiline vastutus". Professor Aare rõhutas omal ajal loengul, et näiteks kino "Kosmos" saali projekteerides tuli endale selgeks teha, et seal hakkab istuma kuni 1100 inimest, kelle elu ja tervise eest ka insener vastutab.

AS: Insenerikutsega seotud omadused on täpsus, põhjalikkus ja asjade lõpuleviimine, keegi ei hinda ju lõpuks seda, kui insener on lõpmatus loomeprotsessis, pigem ikka seda, milline on tema töö resultaat. Inseneriharidus annab kindlasti teatud määral teist tüüpi mõtlemise ja analüüsivõime. Teistsuguse all pean ma silmas võimet ratsionaalselt ja loogiliselt olemasolevaid algandmeid kasutades jõuda õige lahenduseeni võimalikult optimaalset teed pidi.

HH: Mul on seda natuke raske teha, kuna olen erialalt ökonomist, mitte insener. Ma arvan, et eelkõige on see loogiline mõtlemine ja järelduste tegemise oskus. Samuti kõrgendatud vastutustunne. Ma arvan, et ta annab vastu rahuldustunde, kui näed oma töö tulemusi.

JV: Nõuab analüüsivõimet, süsteemset mõtlemist, ausust (kuna insenerikutse ei võimalda sõnade, numbritega lihtsalt ümber käia, siis tulevad ka valed inseneri töös kiiresti välja).

Kas ootate järelkasvu oma erialal Tehnikaülikoolist või leiate, et spetsialiste peaks tulema

Andres Sarri

rohkem ka välismaalt?

PV: Kahtlemata suudab Tehnikaülikool ette valmistada väga häid teede-ehituse spetsialiste, seda tõestab kas või rekordiline vastuvõtt meie erialale 2002. aasta sügisel. Loomulikult on vaja meie inseneri ka välismaal koolitada, kuid välismaa inseneri me siia ei vaja, nad ei saaks lihtsalt hakkama, sest teedeehitus on tihedalt seotud oma maa looduse ja kultuuriga. Kuid väliskontakte tuleb arendada: TREV-2 on saatnud küpsid inseneri praktikale USAsse, Saksamaale ja mujale, siin oleme IAESTE kaudu aga vastu võtnud praktikante teistest riikidest, kelle jaoks Eesti ja siinne teedeehitus on alati pakkunud palju avastamisrõõmu.

AS: Eesti on väike ja piiratud ressursidega, veel piiratumatega on TTÜ. Sellest johtuvalt oleks minu arust loogiline, kui riik sihtotstarbeliselt teatud erialasid telliks (ja ka tasuta) meie naaberriikide parimatest ülikoolidest, ja seda piskut, mis meil endal on, kasutaks väga selgelt ja sihtotstarbeliselt palju väiksema hulga erialade õpetamiseks, aga siis tehes seda juba kõige kõrgemal tasemel, nii et need konkureeriks ka teiste riikide parimate üliõpilaste pärast.

HH: Ma arvan, et minu erialal on kindlasti TTÜ lõpetanutel palju võimalusi. Euroopa Liiduga liitumine tähendab ka vajadust heade majandusspetsialistide järele ja neid suudab TTÜ kindlasti ellu saata.

JV: Ootaksin spetsialiste Tehnikaülikoolist, kes on saanud end täiendada ka väljaspool.

Küsitles Mart Ummelas

Koostöös Sihtasutusega TTÜ Arengufond

Nii Vilistlaskogu kui Arengufondi üheks peamiseks eesmärgiks on tuua edukad vilistlased tagasi oma alma materisse, edendada selle kaudu suhteid ühiskonnaga ning aidata kaasa Tehnikaülikooli majandusliku ja intellektuaalse potentsiaali tugevdamisele.

Tehnikaülikool on deklareerinud vajaduse välja arendada ettevõtlik ülikool – ülikool, mis arendab majanduslikele alustele tuginedes sidemeid ühiskonna ja ettevõtlu-

sega, tutvustab avalikkusele silmapaistvaid teadustulemusi, laiendab tunduvalt rakendusuringuid ning arendustegevust.

Kuna paljud vilistlaskogu liikmed on Eesti edukate ettevõtete juhid, on neil ka head võimalused kaasa aidata Tehnikaülikooli teadlaskonna ja ettevõtjate-spetsialistide vaheliste koostöösuhte arendamisele. Osaleme jõudumööda Tehnikaülikooli ettevõtlikkust ja ettevõtlust soosiva keskkonna arendamisel.

TTÜ Arengufondi ja Eesti ettevõtete vahel on sõlmitud lepin-

gud, nendest laekuvatest rahadest on võimalik määrata stipendiume. Eraisikuna rahastab ühte stipendiumi Toomas Luman. Vastavalt lepingutele on 2003. aastal võimalik jagada 38 stipendiumi kokku 1 040 000 krooni ulatuses:

Boris Tamme nimeline stipendium noorele infotehnoloogia eriala doktorikraadiga õppejõule Stipendiumi suurus 100 000 krooni

Heinrich Lauu nimeline stipendium noorele chituse eriala doktorikraadiga õppejõule. Stipendiumi suurus 100 000 krooni

8 stipendiumi doktorioõpe

üliõpilastele Stipendiumi suurus 40 000 krooni

10 stipendiumi magistriõppe üliõpilastele Stipendiumi suurus 25 000 krooni

18 stipendiumi bakalaureuseõppe üliõpilastele Stipendiumi suurus 15 000 krooni

TTÜ Arengufondi stipendiume rahastavad sihtsuunitlusega sõlmitud lepingute kaudu

Toomas Luman eraisikuna, AS Abobase Systems, AS Cell Network, AS Cybernetica, AS EE Grupp, AS Eesti Ehitus, AS EMT, AS Eesti

Energia, AS Ericsson Eesti, ES Sadolin AS, AS Hansapank, AS Harju Elekter, AS Merko Ehitus, AS Narva Elektri jaamad, Oracle East Central Europe Ltd Eesti filiaal, AS Eesti Post, AS Eesti Raudtee, AS Saku Õlletehas, AS Eesti Põlevkivi, AS Eesti Telefon, AS Tallinna Sadam, AS Silberauto, AS Tallinna Vesi, AS Teede REV-2.

Doktorioõpe ja magistriõppe stipendiumid on loodud eesmärgiga toetada Tehnikaülikooli akadeemilist järelkasvu.

TTÜ Arengufondi Vilistlaskapital

1999. aastal asutasid TTÜ Arengufondi Vilistlaskapitali 7 TTÜ vilistlast:

Toomas Annus, Väino Kaldoja, Toomas Luman, Jüri Mõis, Andres Sarri, Olari Taal ja Koit Uus.

Nad toonitasid vilistlaskapitali asutamislepingu allkirjastamisel, et on edukad oma tegevuses ning soovivad, toetades isiklike rahaliste vahenditega Tallinna Tehnikaülikooli, kaasa aidata kõrghariduse arendamisele.

Aastatel 2000–2002 liitusid asutajatega Ain Hanschmidt, Oiaf

Herman, Urmas Kaarlep, Aare Kitsing, Arsi Kook, Tõnu Koppel, Elmar Kruusma, Tiit Kuuli, August Kull, Aivar Lehtmets, Robert Lepikson, Aadu Luukas, Rain Lõhmus, Egon Mats, Jaanus Otsa, Tõnis Palts, Mehis Pily, Heino Raivet, Mait Schmidt, Urmas Sepp, Arno Sillat, Tarmo Sumberg, Toomas Tamsar, Tõnu Toomik, Toomas Tuul, Peeter Vilipuu, Indrek Vanaselja ja Vello Väinsalu.

TTÜ Arengufondi Vilistlaskapital on jätkuvalt avatud liitujatele!

Vilistlaskapitaliga liitumiseks andsid Raekojas oma allkirja ka ettevõtjad (vasakult) Tõnis Palts, Aadu Luukas ja Aare Kitsing.

Tehislihased ja elektrit juhtivad lõngad

Vastab TTÜ Arengufondi ES Sadolini ASI stipendiumi pälvinud doktorant Katrin Idla, kes töötab ühtlasi TTÜ füüsikalise keemia õppetoolis assistendina.

Missugune on see teema, mille kallal praegu töötate? Kas näete sellel ka lähemal ajal praktilist väljundit?

Tegelen uudse ja perspektiivse materjalide klassi – elektrit juhtivate polümeeride uurimisega. Elektrit juhtivate polümeeride rakendusvaldkond on väga lai – alates patareidest, sensoritest, valgust emiteerivatest diodidest ning

lõpetades korrosioonitõrje või biomeditsiinitehnikaga. Hetkel juhin ETF granti, mille teemaks on nendest materjalidest tehislihaste ja miniliikurite valmistamine ja uurimine. Sellel alal käivad praegu läbirääkimised võimaliku koostöö alustamiseks Hanna-Marja Voi-pioga Oulu Ülikooli Katseloomade Keskusest ning Alvo Aablooga Tartu Ülikooli Tehnoloogiainstituudist.

Teise huvitava suunana tegelen elektrit juhtivate lõngade tehnoloogia väljatöötamisega, milleks olen esitanud vastavasisulise taot-

luse Eesti Tehnoloogiaagentuurile. Selles projektis on meie ettevõtluspartneriteks Eesti suurim tekstiilitööstusettevõtte Kreenholmi Valduse AS, paljudele just spordirõivaste valmistajana hästi tuntud Ilves-Extra AS, Jäneda Sokivabrik OÜ ning Soome firma Perel OY Eesti tütarettevõtte, mille üks tegevusala on seotud meile huvipakkuva elektrostaatiliste laengute ärajuhtimise temaatikaga.

Eelmisel kuul lisandus senistele valdkondadele veel üks temaatika, mis puudutab plastikdetailide galvanilist katmist õhukeste metall-

kiledega. See teema on lähedalt seotud minu õpetatava rakendusliku elektrokeemia kursusega ning veel sellel kuul esitame koos aktsiaselts ENKOga eeluuringu projekti neile huvipakkuva tehnoloogia väljaarendamiseks.

Lisaks osalen praegu aktiivselt ka uue, perspektiivsete materjalide tehnoloogia arenduskeskuse loomisel, mille põhieesmärgiks ongi ettevõtetele praktilist huvi pakkuvate lahenduste, toodete ja tehnoloogiate väljatöötamine.

Mida tähendab Teie kui stipendiaadi jaoks see konkreetne stipendium?

Minu jaoks on see ühelt poolt äärmiselt oluliseks ülikoolipoolseks moraalseks tunnustuseks, teiselt poolt on see aga ka vägagi oluline teaduslik stiimul.

Kas Teis on tekkinud elavam huvi ka ES Sadolini ASI kui stipendiumiandja vastu?

Jah, loomulikult. See, et ettevõtte märkab ja toetab perspektiivseid ja edukaid teadlasi on minu jaoks selge märk ettevõtte arengutsemest. Nagu iga tehtud küri tulla kuhjaga tagasi, nii on ka tehtud heaga – seegi tuleb kuhjaga tagasi. Omapäraseid radu pidi, kuid tuleb ja kindlalt. Mul on tõesti hea meel, et sellise tervikliku kultuurimõistmisega ettevõtte pole mitte muinasjutu vaid tegelikkus ning et nende ettevõtete hulk tänu meie ülikooli arengufondi aktiivsele tegetsemisele aina kasvab.

Põhimõtteliselt näen tulevikus ka teemat, mis võiks huvi pakkuda mulle stipendiumi andnud firmale, ES Sadolin AS. Nimelt on Tozo Nobel kontsern Euroopas toetanud projekte, mis käsitlevad korrosioonitõrje värvide väljaarendamist elektrit juhtivate polümeeride baasil.

Missugused on Teie senised kogemused ettevõtetega suhtlemisest?

Senini on mul olnud väga meeldivad kogemused ettevõtetega suhtlemisest. Ettevõtete huvi koostöö vastu on suurenenud iga aastaga. Olen kogenud, et pigem ei vajatagi head nõu mitte niivõrd väga uute tehnoloogiate loomisel või kasutusse võtmisel kui just asjatundlikku koostööd jõukohaste tehnoloogiate rakendamisel. Ei ole võimalik arendada kiiremini, kui olud seda võimaldavad.

Missugused on teie enda väljavaated tulevase karjääri osas?

Arvan, et päris head. Tööd jätkub ning tuleb aina juurde, nii et tegelikult kasutaksin juhust ning kuulutaksin siinkohal oma sooviv leida ülalnimetatud temaatikast huvitatud üliõpilasi (diplomi-, magistriõppe). Pean oluliseks, et ülikooli liikmete akadeemilist vabadust austataks ja toetataks – see on eduka loomingu alus ja see on ka ülikoolide jaoks ainuke tõsiseltvõetav tulubaasi laiendamise eeldus.

Tehnikaülikooli akadeemiline järelkasv rivistus ühispildile Raekojas Arengufondi stipendiumide kätteandmisel sügisel 2002. Keskel rektor Andres Keevallikust paremal meie küsimustele vastanud doktorant Katrin Idla.

Toetus sünnib missioonitundest

ES Sadolin AS juhatuse esimees Rein Reile, miks Teie edukas ettevõtte on hakanud toetama õppureid stipendiumidega?

Ikka missioonitundest. Oleme mõelnud meie tuleviku peale, sellele, missugune tähendus Eesti jaoks on haridusel ja haritusel. Oleme saanud selleks heakskiidu ka meie rahvusvahelise kontserni juhtkonnalt. Oma osa on muidugi olnud ka TTÜ Arengufondi juhi Toomas Lumani isiklikul veenmistööl. Pealegi on meie ettevõtte juhtkonnas peaaegu kõik Tehnikaülikooli kasvandikud, eks seegi ole üks oluline motiiv.

Miks siiski kõik vilistlased pole veel samasuguse arusaamiseni jõudnud?

Ma usun, et need, kellel on võimalust, on siiski püüdnud oma ülikooli toetada. Igasuguseid protsesse, ka seda, peavad vedama inimesed, kes tegutsevad asja juures kogu hingega. Kui nad seda suudavad, siis asi ka edeneb. Aga tihtilugu on vaja vaid piisavalt isiklikku pöördumist ja asjaga tullakse kaasa.

Miks siiski on eraettevõtluse sidemed ülikoolidega veel tagasihoidlikud, miks ei panustata piisavalt teadus- ja arendustegevusse?

Arvan, et me pole lihtsalt veel selleni kasvanud, see on puhtalt aja küsimus. Võtab aega, mis võtab, aga küllap mõistab ka meie

Rein Reile

ettevõtlus sama vajadust, mida on mõistnud kogu muu läänemaailm.

Missuguseid võimalusi näete Teie ise ettevõtluse ja ülikooli tööiste suhete edasiseks arendamiseks?

Eelkõige ootame Tehnikaülikoolist tublide spetsialistide järelkasvu. Hea on, kui ka äris tegutsevad erialase süvaharidusega inimesed. Vahepealseil aastail tormasid paljud noored omandama pelgalt ärijuhtimise eriala, mis küll annab avara

maailmatunnetuse, illusiooni, et ollakse kõiketeadjad, aga samal ajal ei võimalda ühelgi konkreetsel tegevusalal minna sügavuti. Tõeline spetsialist, vastupidi, usub, et mida rohkem ta kogeb, seda paremini ta mõistab, kui vähe ta tegelikult teab, seda enam tekib tal küsimusi. Tähtis on õige tunnetus, ja Tehnikaülikoolis õppinuil on üldjuhul see paigas.

Küsitles Mart Ummelas

TTÜ vajab oma ettevõtliku ülikooli mudeli arenguks ka vilistlaste panust!

Tallinna Tehnikaülikool on oma arengukavas aastateks 2002 – 2005 eesmärgina võtnud suuna arenda ettevõtlikuks ülikooliks. Koostöös EAS Tehnoloogiaagentuuriga on TTÜ käivitanud SPINNO programmi, mille peamiseks eesmärgiks on oluliselt tõsta ülikooli liikmeskonna ettevõtlikkuse-alast teadlikkust, arendada välja oma teadmuste pakkumise süsteem, tõsta intellektuaalomandi kaitse ja kommertsialiseerimise kvaliteeti, arendada ja toetada sihipäraselt liikmeskonna ettevõtlust.

Tehnikaülikooli arengus mängib TTÜ vilistlaskond otsustavat rolli. Tehnikaülikool, tema liikmeskond ja TTÜ kõrgelt hinnatud inseneriharidusega vilistlased on initsiaatoriks teadusmahuka ettevõtluskeskkonna arendamisel ühiskonnas.

Aitamaks kaasa liikmeskonna teadlikkuse tõstmisele tahame teile pakkuda käesoleva aasta konverentside ja seminaride kavas esine misi teemadel tehnoloogiamahukast ettevõtlusest, innovatsiooniteenustest, intellektuaalomandist, ülikoolide tehnoloogilisest kompetentsist ning TTÜ pakutavatest teadmusteest.

Infot meie konverentside-seminaride, pakutavate teenuste, aga ka muude tegemiste kohta teadus- ja arendustegevuse vallas leiata meie käesoleva aasta veebruaris avatud teadus- ja arendustegevuse kodulehelt <http://teadus.ttu.ee>, tel 620 3526, e-post partner@ttu.ee

Merike Lepp
Kommertssuhete spetsialist
Teadus- ja arendusosakond

Avatud ülikooli ukсед on vilistlastele valla

Avatud ülikoolist on saamas kogu TTÜd ühendav elukestva õppe keskus. See aga tähendab väikese Eesti mastaabis ei midagi vähemat kui seda, et just siia on planeeritud kokku suubuma kõik võimsamad väed, mis varustavad tehnika- ja tehnoloogiamailmas, miks mitte ka äri- ja juhtimisvallas – või teab kus mujalgi – tegutsevaid inimesi pideva enesetäiendamisevõimusega. Vähemalt on just sinna seadnud oma sihid TTÜ avatud ülikooli tänane meeskond.

Hüpete eel on aga vaja jõudu koguda. Avatud ülikooli kaudu TTÜ spetsialistide või väliskoolitajate käe all läbitud pädevuskoolitusprogramm, erialane täienduskursus, valikained või moodulid tänastest tasemeõppekavadest võivad osutada ootamatult heaks hoo-võtulaauaks, et teha homme paremini seda, mis täna veel ehk rahuldab.

Arvestades TTÜ kompetentsi ja võimaluste paljukihilisust võib osutada otstarbekaks just koostöös siinsete nõustajatega seada kokku koolitusala eriprogrammi ettevõtte või selle töötajate spetsiifiliste arendusvajaduste adresseerimiseks.

Ja veel midagi olulist: kombineerides taseme- ja täiendusõpet, kaaludes ümber eelnevalt läbitud õpingute ja töökogemuse mahud, lisades sinna võibolla teistes õppeasutustes omandatu võib ühel heal päeval selguda, et olete jõudnud uue akadeemilise kraadi kün-nisele. Mõistlik võimalus, eks ju?!

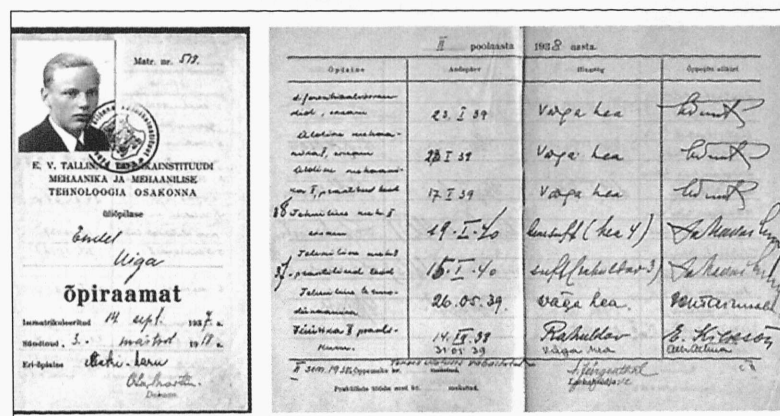
Peatselt uutesse ruumidesse koliva avatud ülikooli tegemistega saab tutvuda TTÜ peamaja III korpuse IV korrusel, virtuaalselt aadressil www.au.ttu.ee, tel (0) 620 3600, e-post au@ttu.ee

Eluaastaid sama palju kui Tehnikaülikoolil

Algus lk 3

Mida ütlesite tänasele Eesti noorele, kes mõtleb, kas asuda õppima tehnikaerialale, inseneriks?

Üks on kindel – kui keegi otsib endale mugavat bürookraadikohta, siis inseneriametit ma talle ei soovitaks. Inseneritöö pole rutiinne, vaid nõuab pidevalt uute probleemide lahendamist, tihti ka selget majanduslikku vaistu ja võimet inimestega käituda ja neid juhtida. Tehnika kiire arengu tõttu nõuab ta pidevat enesetäiendamist ja juurdeõppimist. Inseneritöö pole mugav, vaid väga pingeline, tasu selle eest on aga tihti madalam kui töö väärtus. Kõige vaatamata on

Endel Luiga õpinguraamat

see äärmiselt loov ja huvitav töö ja võibolla üks väheseid elukutsesid, kus üksikisik võib oma maa ja rahva heaks midagi silmapaistvalt ja püsivalt korda saata. Inseneriteadus

pole piiratud oma maa piiridega, vaid tunnustatud ja kasutatav igal maal. Selle tõendiks olgu meie välis-eesti insenerid, kes ilma erandita igas riigis on edukad.

Karjääriteenistus kutsub vilistlasi koostööle

Karjääriteenistuse eesmärk kõige laiemas mõttes on üliõpilaste ettevalmistamine toimetulekuks tööjõuturul. Toetame üliõpilasi nende valikute ja võimaluste objektiivsel hindamisel ning aitame kaasa akadeemilise ja industriaalse valdkonna kontaktide arendamisele.

Koostöö ja pidevad kontaktid tööandjate ja nende organisatsioonidega võimaldavad ülikoolil kursis olla kaasaegse tööturu nõudmistega ja vajadustega. Tagasiside tööleasunud ülikooli lõpetajate kohta võimaldab hinnata õpetatu

kvaliteeti. Ülikooli ja tööandjate koostöö loob seega baasi õppekavade pidevaks arenguks.

Eelöeldut silmas pidades kutsume vilistlasi vastastikku kasulikule koostööle.

Otskontaktide kaudu ülikooliga võite leida kaasaegse haridusega võimekaid töötajaid, kes rikastavad ettevõtet värskete ideedega. Side töömaailmaga annab omakorda üliõpilastele võimaluse tööturu tänaseid nõudeid ja prognoositavaid arengutendentsse arvesse võtta oma individuaalse õpingukava koostamisel, ainesüsteem võimal-

dab konkreetsele töökohale sobivaima kvalifikatsiooni omandamist.

Ootame Teid esitlema oma ettevõtet, et tutvustada nii tänaseid kui tulevaseid tööjõuvajadusi. Kui vajate uut töötajat, tagame ülikoolisest kanalite kaudu info jõudmise sobivaima kandidaadini. Teretulnud on arvamused ja hinnangud meie lõpetajate teadmiste ja praktiliste oskuste kohta.

Carol Merzin
TTÜ karjääriteenistuse peaspetsialist
<http://www.ttu.ee/karjaar>

TTÜ on paljukihiline pirukas

Mida on siis TTÜ avatud ülikoolil pakkuda? Vastus on lihtne: järjest paindlikumaks muutuvad võimalusi saada osa maailma suurima eestikeelse tehnikaülikooli varasalvest – seda just sellises vormis ja rütmis, mis sobib iga õppida soovija eesmärkide, võimaluste ja vajadustega. Ülikool pole enam ammu koht, kus oodatud vaid keskkoolipingist tõusnud *tabula rasa* – noored, täiskoormusega erialaomandajad.

Targenemine on süsteem

Täiendusõpe on meie sajandi märksõna. Kõik sõltub hüpevõi-

TTÜ Katsek vilistlaste teenistuses

Katsekoja klientid on vauavas enamikus ka Tehnikaülikooli vilistlased, mis teeb meie igapäevase töö sageli vägagi meeldivaks. Rõõm on taaskohtuda häid teadmisi omavate ja reeglina edukate Tehnikaülikooli kasvandikega.

Kui meie vilistlastel on tekkinud tehnilisi probleeme, pöörduvad nad tavaliselt esmajoones Tehnikaülikooli ja Katsekoja poole. Tavaliselt leitakse meie kaudu ka abi. Otses tulu saavad meie vilistlased Katsekoja poolt pakutavate teenuste kaudu:

- katsetamine
- sertifitseerimine
- kalibreerimine
- inspekteerimine
- ekspertiisid
- konsultatsioonid

Oleme veendunud, et ka edaspidi jätkuvad head ja vastastikku kasulikud suhted Katsekoja ja vilistlaste vahel.

Vilistlasi tervitades
Jüri Starkopf
TTÜ Katsekoja juhataja

TTÜ 85. aastapäeva vilistlaspäev

TTÜ aastapäevapidustuste raames on esmaspäeval, 15. septembril 2003 majandusteaduskonna hoones, Kopli 101 kavas Vilistlaskogu korraldatav TTÜ vilistlaspäev, mis algab kell 15 hoonega tutvumisest, jätkub ajalooseminariga, fotonäituse avamisega ja lõpeb vabas vormis keskusteluga. Vilistlaskogu kava kohaselt on ajalooseminari ettekanneteks Robert Nermani "Kopli ümbruskond enne ja pärast TTÜ asumist Vene Balti Laevatchase ruumidesse,

TTÜ 85

Tehnikaülikooli aastapäevaüritused

14. – 19. september 2003

Mälestusmärkide avamine, nõukogu istung, teaduskondade tutvustusüritused, taidlejate pidulik kontsert, spordipidu ja palju muud huvitavat.

Vahur Mägi "Aastad 1932-1960: TTÜ kujunemine tehnikumist tehnikaülikooliks", Raul Üksvärav jt autorid "Kuldsed kuuekümnendad aastad TPIs".

Vilistlased on loomulikult oodatud ka kõigile teistele aastapäevaüritustele, millest võite lähemalt lugeda TTÜ ajalehest "Mente et manu".

Vilistlasball ühendab tipikaid!

Kohtumiseni tantsupõrandal!

Tehnikaülikooli järjekordne vilistlasball toimub 14. novembril 2003 kell 19.00 TTÜ aulas

Möödunud aasta 15. novembril oli Tallinna Tehnikaülikooli aula tantsu ja rõõmu päralt. Peeti järjekorras teist Tallinna Tehnikaülikooli vilistlasballi, millest on kujunemas kaunis traditsioon. Ball algas üliõpilashümniga *Gaudeamus*. Eriti ülevaks muutis hetke see, et ballikülaliste laulmist toetas alati perfektselt kõlava esitusega meie oma meeskoor. Ballikülalisi tervitasid ka Tehnikaülikooli rektor Andres Keevallik ja vilistlaskogu juhatuse esimees Toomas Luman. Ja kõlaski avavass...

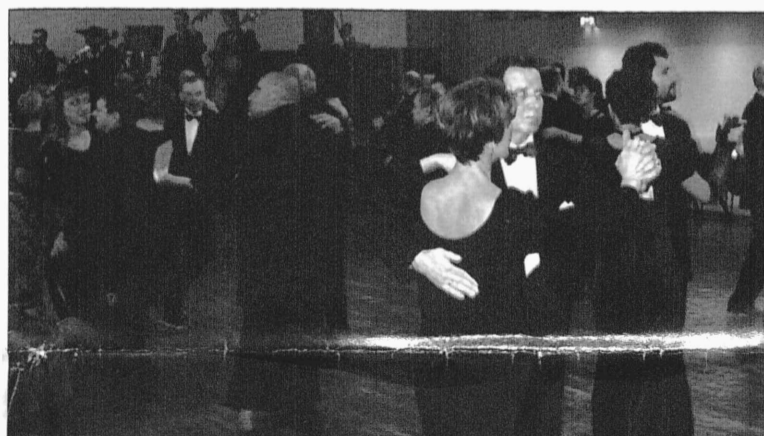
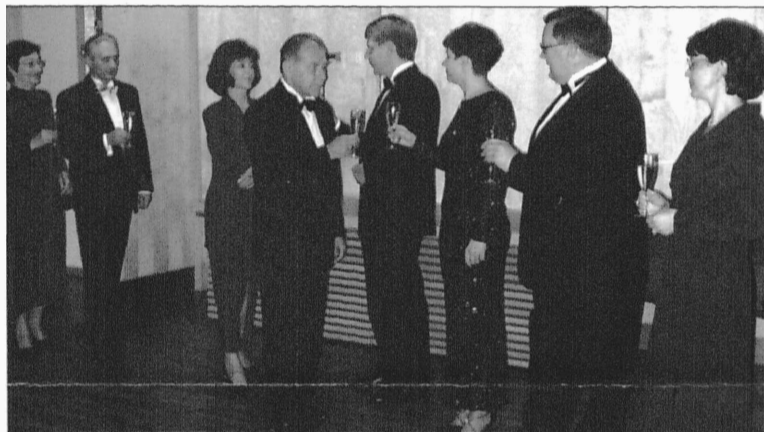
Vilistlasball on kindlasti üks neid üritusi, mis toob kokku vanad koolikaaslased ülikoolipäevilt ja kannab ülikooli vaimu edasi vilistlaste seas. Ballikülaliste hulgas oli Eesti edukate ettevõtete juhte ja silmapaistvaid ühiskonnategelasi nagu ka tänaseid TTÜ õppejõude. Oli hulganisti päris noort rahvast – balli olid tulnud uudistama ka tänased tudengid.

Tantsuks mängis Peeter Sauli orkester saalis ning muusikasaal longis lahutasid peokülaliste meelt Tõnu Raadik ja Henn Rebane. Öhtujuhiks oli ETV tuntud saatejuht Marko Reikop.

Minule kui TTÜ vilistlasele oli ball rõõmsa taaskohtumise paigaks oma endiste õppejõududega. Vaheaegadel sai omavahel muljeid vahetada ning vastastikku nõuandeid jagada.

Lõbusa muusika ja kerge tantsu saatel möödusid öhtutunnid kiiresti. Jääb lootus kohtuda uuesti sügisel – järjekorras kolmandal Tallinna Tehnikaülikooli vilistlasballil.

Marge Paas
TTÜ majandusteaduskonna vilistlane aastast 2001
Eesti Kunstiakadeemia meedia-
teaduskonna magistrant

Viendast vilistlasturniirist osavõtjad 20. augustil 2002

Viienda vilistlasturniiri võitjad paarismängus Malle Aarik ja Heino Raivet

Vilistlased kohtuvad tenniseväljakul

Tallinna Tehnikaülikooli lõpetanute hulgas on palju neid, kes kõrgkoolis õppimise ajal tegelesid tennisega. Tenniseharrastust on toetanud see, et alates 1946. aastast on TTÜs tennise-sektsioon.

Üheks vilistlaste kokkusaamise kohaks on tenniseturniirid, mis toimuvad igal aastal 20. augustil, Eesti taasiseseisvumise päeval. Turniiri korraldab TTÜ Vilistlaskogu juhatuse, kes finantseerib turniiri läbiviimist. Praktiliselt viib võistlused läbi korraldustoimkond, kuhu kuuluvad TTÜ Vilistlaskogu direktor Mare Aru, TTÜ Vilistlaskogu esindaja Heino Raivet ja peakohtunik Valdur Topaasia.

Turniir sai alguse TTÜ 80. aastapäeva tähistamisest 1998. aastal. Turniiril osalenud leidsid, et võistlus tuleks läbi viia igal aastal. Nii ka tehti ja praeguseks on toimunud viis turniiri, kus osalejate arv on igal aastal olnud 26-28 vilistlast.

Võistluse läbiviimise süsteemiks on jäänud peamiselt "igamehe paarismäng". Ainult teisel vilistlaste turniiril (1999) mängiti kolmes grupis.

Märgime ära eelmiste turniiride võitjad ja aktiivsemad osalejad:

Tenniseväljakul trehvame!

Tehnikaülikooli vilistlaste tenniseturniir tänavugi

20. augustil algusega kell 10

I turniir 1998 - Andrei Poznjakov ja Erik Kedars

II turniir 1999 mehed kuni 45 a - Marko Moring
mehed üle 45 a - Ants Juhvelt
naised - Kersti Kraas

III turniir 2000 - Kersti Kraas ja Andres Öpik

IV turniir 2001 - Kalmer Piiskop ja Andrei Poznjakov

V turniir 2002 - Malle Aarik ja Heino Raivet

Nagu võitjate nimekirjast näha, on tenniseväljakul tenniseväljakul Kersti Kraas ja Andrei Poznjakov. Kõigist viiest turniirist on osa võtnud Andres Öpik, Andrei Karpovski ja Andrei Poznjakov.

Võistlused on lõppenud ühise kohvilaua ja auhindade jagamisega. Meenete ja auhindade eest hoolitsevad Mare Aru ja Heino Raivet.

Valdur Topaasia

TTÜ Vilistlaskogu kontaktandmed:

Ehitajate tee 5, TTÜ peahoone IV korpus, ruum 101,
telefon: 620 3498, e-post: vilistlaskogu@edu.ttu.ee